

Tóth Árpád: Április

Április, ó, április,
Minden csínyre friss!
Faun-bokáju, vad suhanc,
Újra itt suhansz!
Vásott cigánykereked
Porozza a tereket,
Repül a szemét,
Levegőbe parazsat
Hintegetsz és darazsat,
Illatot s zenét!

Némely ingó és rügyes
Ág végére már
Küldöd: kússzék az ügyes - nincs: -
Katicabogár,
Mint árbócra egy piros,
Pettyes zubbonyú,
Fürge lábú és csinos
Kis matrózfíú!
Kémléli a láthatárt:
Mennyi fény! Mi az? ! mi az
S zümmög zengő, napba tárt
Szárnyakkal: tavasz!

Szunnyad még a tél-mező,
Fáradt, vén paraszt,
Fűszakálla csendbe nő,
Metcibálod azt,
Majd meg méznél illatosb
Szellőfésűvel
Fésülöd, s szólsz: hé, de most,
Lomha szolga, fel!
Szundikálás volt elég,
Vár az új robot,
Mit álmodtál, vén cseléd,
Krumplit vagy zabot?

S reszket s kacag a liget,
Cserje meg bozót,
Gyenge bőrű testüket
Úgy csiklándozod;
Minden erdő egy bolond

Hejehuja-hely,
Nincsen még seholyse lomb,
Csak virágkehely:
Izzad még a levelek
Vajudó rügye,
S a szírom már lepereg: lepereg;
Csókos szél vigye...

S átsuhansz a városon,
Bérházak felett,
Felragyog sugáron
Sok vak emelet:
Reszkető, bibor varázs,
Vén kémény fala,
Lányszemszínű kék parázs
A szelíd pala.
Mély, sötét udvar felett
Négyszögű egen
Táncos lábad emeled,
Mint halk szőnyegen.

S padlásablakot, kitört
Sarkon fordulót,
Villogtatsz, mint zsebtükört
Pajkos nebulók:
Zsupsz! a földre hull a fény!
S ím a szenny alól
Nyűtt hang sír, tán a szegény
Por maga dalol?
Vak lap-árus: eleven
Bús utca-szemét utcaszemét,
Sütkérez a melegen,
S nyitja holt szemét...

Április, ó, Április! óh
Míg tánccal suhansz,
Látogass meg engem is,
Víg örök suhanc,
Hisz egy régi kikelet
Furcsa reggelén
Együtt érkeztem veled
Földi útra én:
Szólt arany szimfónia
Napfény-húrokon,

S bölcsőmnél te, fény fia,
Álltál, víg rokon!

Április-testvérem, ó! óh!
Hol van az a kor?
Ifjuságom hervadó
Kankalin-csokor,
Elpártoltam tőled én,
Nem veszed zokon?
Hej, beteg s fanyar legény

A régi rokon:
Ha a tavaszt élvezi,
Nézzén langy egét,
Bánatát is felveszi,
Mint szemüvegét...

Április, ó, Április! óh!
Símogass, vezess!
Hadd legyek ma újra kis
Jó öcséd, kezes,
Hadd feküdjem tarka fák
Alján inni fényt,
Míg arcomba szöcske vág, vág
Zöld parittyaként,
Míg szememre patyolat
Szirom lengve jön, jön
S kis selyem-sátra alatt
M megbúvik a könny...

Ó, tán akkor, míg a méz Óh méz-
Színű nap lehull,
Bordám közül a nehéz
Szív is elgurul,
Imbolyog még, menni fél,
Majd gyáván, sután,
Bíbor labda, útra kél kél,
Tűnő nap után:
Táncol, ugrik, fellebeg,
Enyhén száll tova,
Felfogják a fellegek,
S nem fáj már soha...

Találkozzunk legközelebb:

<https://www.facebook.com/pages/STKH-Sopron-%C3%A9s-T%C3%A9rs%C3%A9ge-Kft/1476799679267467?ref=hl>